

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverija
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 7 L, 60 am. cts., 2·50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 9·20 L, 80 am. cts., 3·10 Š. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA: Prvi križ v kraju Heršel. — Veseli začetki v Lund • — Kmalu bo stala v Limbi cerkev. — Sredi težav. — Strežba bolnikov v Bazutolandiji. — Kratka misijonska poročila. — Srčne želje. — Črna cvetka. — Uslišane molitve.

Zbirajte rabljene znamke.

Dobro sredstvo, da pomagamo ubogim zamorčkom do milosti svete vere, je zbiranje rabljenih poštnih znamk. Prodamo take znamke in denar pošljemo najpotrebnejšim misijonarjem, da rešijo mnogo duš. — Vprašaj:

Kako naj zbiram znamke in kako naj ravnam ž njimi?

1. Shrani vsako znamko, vse so porabne.
2. Znamke ne odlušči, tudi je ne trgaj z roko raz papir, ampak lepo s škarjami jo odstriži s podlago vred.
3. Pazi, da ne odstrižeš nazobčanega roba pri znamki. Če so zobčki pokvarjeni, znamka nima vrednosti.
4. Okrog znamke pusti še za prst široko papirja, na katerem je nalepljena.
5. Znamke, ki se drže tesno druga ob drugi, se shranijo skupaj. Tudi se ne smejo upogibati druga preko druge.
6. Znamke, ki so redkejše vrste, shrani posebej v kaki kuverti ali škatlji.
7. Zlasti shrani znamke, ki so bile izdelane ob posebnih prilikah.
8. Zbirko varuj proti prahu in mokroti.
9. Počakaj, da nabereš več znamk skupaj. Ne pošiljaj jih kot pismo, ampak kot vzorec brez vrednosti ali če jih je veliko, kot poštni zavoje.

Toplo priporočamo to lepo misijonsko delo, zbiranje poštnih znamk in prosimo, pošiljate jih na sledeči naslov:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
za afriške misijone in oproščenje sužnjev,
Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Na obrežju Loza (Sev. Madagaskar).

Prvi križ v kraju Heršel.

Piše P. Theo Demont, duhovnik Srca Jezusovega.

Misijon v Heršel-u resno napreduje. So uspehi, ki zadovoljujejo misionarja in mu bogato plačajo trud in delo. Njegova vztrajnost se ob teh uspehih vedno na novo poživi; in če slučajno za nekaj časa izostane uspeh, mu spomin na preteklost vdihne novega poguma. V prvih dneh seveda ne more, da bi šel kar s celim vedrom krstne vode v gore in se vrnil s tisoči novimi imeni v krstni knjigi. Vsak začetek je težak; to velja zlasti za začetek misijona. Naleti na slučaje, ki mu pričajo, da ne dela sam, ampak Bog z njim in vidi, da so njegovi načrti bili res od Boga odobreni. Tak slučaj se je dogodil, ni še dolgo tega.

Neka žena iz Bazutolandije, ki je že v domačem kraju bila postala kristjana, je morala iti s svojim paganskim možem v kraj Heršel; pa je od tam večkrat poromala nazaj v Bazutolandijo, ki je 50 km proč, da je mogla biti pri krščanskem nauku in pri službi božji. Ko smo otvorili misijon v Heršel, je pridno obiskovala verski pouk, čeprav je morala 20 km potovati. Hotela je pač biti krščena in se Bogu popolnoma posvetiti.

Česar ji mi nismo mogli dati, to ji je naklonil Bog na čudovit način. V začetku januarja je nabirala kaktus v gozdu, kjer jo je zalotila nevihta. Strela je udarila vanjo, a je ni zadela do smrti. Cel dan je ležala tam v nezavesti, dokler je niso našli in odnesli v njeno kočo. Imela je eno veliko rano od glave po levi strani doli do kolen. Mazali so jo z ribjim oljem, ker drugega ni bilo dobiti. Ko je prišla k zavesti, je bila njena prva beseda: „Pošljite v rimski misijon po duhovnika, da me bo krstil.“ Proti poldnevu je došel odposlanec. Ker patra ni bilo doma, je brat Avguštin hitro navil motor in pol ure potem je bila žena že kristjana. Bila je čisto mirna, čeprav je mnogo trpela, kajti živela je še 14 dni in ni uživala drugega ko vodo. Ni tožila; le tuintam je molek bolj stisnila v roki, kadar jo je zdravnica preobvezovala. Rožnega venca ni več dala iz rok.

Naj misli kdo kar hoče; zdi se mi, da je bil to čudež božje milosti. Tudi zdravnica misli tako. Rekla je: „Saj ni da bi strela morala vselej usmrtiti, čudež je le to, da ob taki rani živi še 14 dni.“ Po 14. dneh muke se jo je usmilila. smrt Njen grob je prvi blagoslovljeni grob v tem kraju. Tudi prvi križ je postavila dobra roka na njen grob. Imena ni na križu, vendar je ta križ znamenje milosti.

Veseli začetki v Lundi.

Apostolski vikariat Bangweolo.

Poroča P. Ragoen, od Belih očetov iz misijona Chibote.

Ko sem se podal v sosedni kraj Lunda, sem mislil, da grem v kraj, ki je sicer zelo obljuden, toda poln protestantovskega mrzlega, če ne zelo sovražnega duha. Imel sem namreč že večkrat opravka v protestantovskih krajih. Zato nisem mogel biti drugače nego nezaupen navzlic temu, da so moji predstojniki hvalili ljudstvo v Lundi.

Močvirje, ki sem ga moral skoro preplavati, ako sem hotel doseči Kawambwo, me tudi niso mogli pripraviti do boljših misli. Toda slika se je zjasnila, ko je v bližini Kawambwe prenehala divja in pusta pokrajina in so nastopili gozdi, ki po njih vodijo lepe bele ceste. To je bila na tem potu moja prva tolažba. Od Kawambwe dalje sem potoval proti zahodu po veliki beli cesti, ki jo obroblijo drevesa in bambusovo grmovje, kar daje okolici prav

značilno obiležje. S kolesom sem prevozil 35 km in dospel do nekaterih vasi. Od daleč sem zagledal velikansko mu-sumbo (stolno mesto glavarja) z imenom Kasembe, ki šteje kakih 700 lepih koč in se razprostira ob pobočju Ngone in jo senčijo mogočna drevesa. Vozil sem se skozi to prestolico, ki je ni hotelo biti konec, ker so hiše zelo oddaljene druga od druge. Potem ko sem se vozil še 4 km, sem dospel v Ndazo, kjer sem se takoj lotil dela.

Še nikdar me ni sprejelo toliko ljudi ob dohodu. Prišli so blizu drug za drugim, da bi jih izprašal verouk. V rokah je vsak držal „kalata du mutulo“ (cerkveni denar), ki so mislili o njem, da me bo spravil v dobro voljo in bo izpraševanje potem bolj po milosti. Drugi so pazljivo poslušali, kaj vprašam in kaj zahtevam, da bodo pripravljene, kadar vrsta pride nanje. In res so si nekateri prav mnogo mojih opazk zapomnili.

Zvečer smo opravili skupno večerno molitev in sicer na prostem, ker je bilo docela nemogoče toliko ljudi spraviti v kapelo. Nekaj mladih protestantov je stalo v ozadju in so se nam smejali. Vse to pa naših ljudi ni nič motilo, še manj pa oplašilo, ampak so se vsled tega tem zvestejše držali svoje katoliške vere.

Ko smo opravili molitev, sem se lotil svojega dela. Ta dan sem 9 ur poučeval katehumene. Potem sem porabil eno uro tudi za pouk kristjanov, in sicer, prav z veseljem; saj to so bili res vneti kristjani in so tvorili jedro tukajšnje krščanske občine. Kraj Lunda nam je pripadel skoro brez truda, kot zrel sad.

Naslednji dan sem šel k Salangu, bratu Kasemba, čigar vas šteje 400 hiš. Vasi z 3—400 kočami so tu navada. Med potjo sem ogledoval obrežje Lulate, ki se mi je videlo prav ugodno za kako novo naselbino. Pri Salangu je gruča zamorcev prav dobro znala verouk, tako da sem jih z mirno vestjo lahko vzel med katehumene.

Od tam sem se podal v Kapalo, vozeč skozi mnogo vasi, ki ležijo ob cesti. Na daljavo 100 kilometrov sem jih naštel 104. Navadno so vasi zelo velike; majhnih naselbin tukaj sploh ni. Do 30 tisoč duš broječa množica je tu natrpana na malem prostoru. Na severu ob jezeru Mofwe jih stanuje prav toliko in so tudi prav vneti za cerkev. Reči moram: Lepa žetev!

Ljudje so splošno lepo oblečeni in prav nič prevzetni. Njih koče so trdno zidane in prostorne. Obdane so od manioko nasadov in stoje v senci dreves. Dobiš vtis,

da tu vlada blagostanje in napredek. Jezik ja Babiza, a ga Babemba tudi z lahkoto razumejo.

Od Kapale dalje se vleče cesta poleg reke precej daleč proč od Luapule. Nekaj časa sem ostal pri Mekumbi, potem pa sem odpotoval k preč. patrom benediktincem v Kasengo.

Na povratku sem šel skozi Kankombo, Musangu, Chibola in Mubanda, odtod pa dalje preko Kawambwe v Chibote. Povsod sem se prepričal o vnetosti katoličanov. Kaj je pravzaprav, z naravnega stališča presojeno, kar nam ljudi vodi v naročje in jim dela naš pokret simpatičen? Ali je to katoliška dogma? Prav gotovo! In sicer vsled tolaživnih naukov naše sv. vere in pa zlasti vsled enotnosti nauka vseh misijonarjev; kar tega ne najdeš pri protestantovskih sektah. In to zamorci dobro vidijo ter jih odbija od sekt. Nad vsem tem je pa še čednostno in ljudomilo življenje katoliškega misijonarja, ki vzbuja občudovanje pri zamorcih. Tudi naši katehisti se imajo zahvaliti za svoje uspehe tej okolnosti, da so odposlanci katoliških misijonarjev. Ako pa stvar presojamo iz nadnaravnega stališča, bomo rekli, da je nastopila ura milosti za pleme Balunda.

Naj priložim statistiko tega potovanja z izjemo kraja Mofive, ki leži bolj proti severu:

Za sv. krst določenih 74. Za nošenje križa 276. V prvi oddelek katehumenata sprejetih 1.250.

„Kmalu bo stala v Limbi lepa katoliška cerkev!“

(Apostolski vikariat Shire.)

Piše škof Auneau iz Družbe Marijine.

Nedavno sem posvetil v mašnika nekega mladega misijonarja iz bližnjega misijona. Ker naša cerkev še ni gotova se je slovesnost vršila v naši borni kapelici, ki je podobna bolj kakoli prodajni stojnici, nego cerkvi. Prostor za kor meri le par kvadratnih metrov. Zato tudi novomašna slovesnost, ki je sicer tako lepa, ni mogla priti do polne veljave. Naši katoličani, ki so prišli kar v trumah, so bili razočarani, kot priča sledeče razmišljanje:

„Škoda, da nova cerkev še ni dodelana. Na koru, ki bo zelo prostoren, bi bilo za pevce dovolj prostora in bi bilo lepo kakor v nebesih. Dela le počasi napredujejo, ker škof nima potrebnih sredstev za zidanje. Ko bi bili bogati, kako bi mu z veseljem priskočili na pomoč. Toda sami smo revni! Zato bomo pa pridno molili, da bi ljubi Bog obudil mnogo dobrotnikov, ki bodo poslali mnogo darov za našo cerkev. S tem ne bodo ničesar izgubili, ker jim bo Bog po naši molitvi obilno poplačal...“

Naši katoličani živijo tu sredi protestantov. Včasih pride do verskega razpravljanja med njimi. Naj Vam navédem nekaj za primer iz zadnjega časa. Petalo (=Peter), eden naših katoličanov iz Limbi, sreča protestantovskega črnca Wilsonija. Govorita nekaj časa o vremenu, dežju in vaških novostih. Naposled pride pogovor tudi na verske zadeve.

Wilsoni: „Naši protestantovski pastori pravijo, da vi katoličani molite Devico Marijo. Petalo, ali misliš, da je taka vera dobra, ki veli, da se mora človeka moliti?“

Petalo: „To je laž! Mi molimo edinole Boga. Pač pa častimo Marijo kot mater božjo in našo pomočnico. Čast, ki jo mi izkazujemo Mariji, je upravičena in vse hvale vredna, obenem pa dolžnost vsakega kristjana. Saj vsak zamorec časti tudi mater svojega glavarja in tudi beli ljudje časte mater svojih vladarjev. Kako da ne bi častili matere Jezusove, ki je on naš Odrešenik, naš Kralj in naš Bog?!“

Wilsoni ni vedel na take dokaze nič odgovoriti. Hotel pa je Petalu z drugačnimi dokazi priti blizu. Začel je:

„Petalo, vaši duhovniki so že zdavnaj začeli zidati novo cerkev v Limbi. Delo stoji, najbrž manjka denarja... Ali vaši somišljeniki nič ne pomagajo vašim duhovnikom? Ali naj vaši duhovniki doživijo sramoto kakor tisti mož v sv. Pismu, ki je začel zidati, pa ni mogel dokončati? Tega menda vendar ne bodo dopustili?“

Petalo: „Uboštvo ni pregreha, to ve vsak kristjan. Jezus Kristus je prišel reven na svet, je v revščini živel in ubog umrl. Naši duhovniki posnemajo njegov zgled in v revščini živijo. Zase malo potrebujejo, zato prihranijo preostanke, da z njim druge podpirajo. Zastonj nas sprejemajo v šole, bolnišnice in zastonj nam dajejo zdravila. Ako ne morejo naenkrat sezidati cerkve v Limbi, ni to njihova krivda. Sicer jim bodo pa blagi dobrotniki še pomagali. Ne bo dolgo, ko bo v Limbi stala velika, lepa

cerkev, ki bo lepša nego vse protestantovke cerkve v Ngaslandiji.“

Dobri Petalo! Ali nas ni branil prav spretno? . . . Začasno ostane naša cerkev še nedovršena. Zunanost je sicer dodelana, ampak v notranjščini je še vse nedovršeno. Ni še ometana, nima še tlaka, vrat, oltarjev itd. Delavcev lahko dobimo, kele, žage, motike: vse je pripravljeno. Srca so polna zaupanja in poguma, naše roke so močne. Toda pglavitnega manjka: denarja. Naši katoličani molijo zvesto k Bogu za pomoč, naš Petalo je naprej napovedal, da bo cerkev dodelana . . . Zato tudi mi pravimo: „Kmalu bo stala v Limbi lepa nova katoliška cerkev,“ kajti še je na svetu velikodušnih ljudi, ki nam bodo pomagali.

Sredi težav.

Apostolska prefektura Korhogo.

Msgr. Diss, misijonar lyonski, apostolski prefekt, opisuje v nekem pismu Klaverjevi Družbi svoje težave. Občudovati moramo pogum in vztrajnost misijonarjev. Pismo mora geniti do srca vse tiste, ki se zanimajo za širjenje kraljestva božjega po onih krajih. Takole piše:

Važne reči moramo izpeljati, ali pravzaprav šele začeti. Tu na Slonovem obrežju je treba vlado prositi za dovoljenje, da se smeš tu naseliti, bodisi, da hočeš vpeljati misijon, ali pa le zemljo obdelovati. Vlada to dovoli izprva le za pet let; po preteku tega časa dobiš dovoljenje za stalno. Letos sem skušal dobiti tako dovoljenje za tri naše misijonske postaje: za Kitiolo, Korhogo in Sinematiali. Komisije so nam šle na roko; sestavili smo protokole in jih odposlali državnemu upravniku.

Kako sem se začudil, ko sem po šestih tednih prejel od vlade pismo z opombo, da moja prošnja ni uslišana, ker morajo biti poslopja iz trdega materijala: kamna ali žgane opeke, strehe pokrite s pločevino ali opeko, temelji pa vsi cementirani.

Kako naj izpolnim vse te pogoje, sam ne vem. Kje naj dobim kamenje, kje pločevino (na strešno opeko ni misliti), kje predpisani cement?

Zaupajoč na božjo Previdnost, sem se takoj odpravil na delo s sedanjim tovarišem, ki ga imam v Sinematiali. Našo staro cerkev sva nanovo pokrila (ker povsod je že

deževalo vanjo); šolski otroci pa so nabrali kamenja. Prosil sem vaškega glavarja za deset dninarjev in pet žensk, da so pripravljali malto in donašali vodo. Kupil sem 25 sodov cementa in delo se je pričelo. Pol cerkve smo dozidali do deževne dobe, to se pravi: temelj, stebre ob zidu in v notranjščini in še meter visoko kroginokrog zid iz kamenja in cementa. Zdaj zopet nabiramo kamenje, da bomo čez mesec zopet začeli.

Pa to še ni vse . . . Nasproti misijonskega poslopja čez cesto je hiša naših vrlih sester. To je pravzaprav kočica, ki mi je služila izprva za zasilno stanovanje, ko sem ustanovil misijon v Sinematiali. Stoji sicer še pokonci, ker je tako vajena, čeprav so razpoke v zidu že zelo vidne. Ob deževju nastopi vse okrog hiše povodenj. Hočeš, nočeš: morali bomo zidati novo hišo za sestre.

To je moja velika skrb. Kaj naj storim? Rekel sem si, kar mislijo tudi vsi moji stanovski tovariši: Zdaj, ko je treba vse nanovo zidati, da dobimo dovoljenje za misijon, napravimo vse temeljito, zato da ne bo treba po dveh letih zopet začenjati. Poprej seveda nismo mogli bolje zidati, ker ni bilo denarja, ker smo morali v enem letu vpeljati kar tri misijone.

Ako hočeš zidati kaj temeljitega, ti je treba najprej poguma. Svoje delavce, zidarje, mizarje, težake si moraš sam vzgojiti, kajti v deželi Naffara ne dobiš nikogar takega. Žrtvovati moraš svoje moči in zdravje. To bomo radi storili. Sinematiali je misijon, ki napreduje, zato bi bilo škoda, da bi oklevali. Sicer pa upamo, da nam bo Bog pomagal potom Klaverjeve Družbe.

Še nekaj: Naša blagajna je prešibka, da bi mogli kriti vse stroške zidanja. Ako bi bili mi edini na Vaši skrbi, bi si upal prositi: Napolnite nam blagajno iz ljubezni do Boga in do zamorcev. Ampak jih je toliko, ki Vam pišejo in Vas nadlegujejo. A navzlic temu upamo vsi: patri in sestre.

„Misijonski milodari imajo moč, da storijo darovalce iz daljave pomočnike apostolskih mož in sodeležne njih zaslug; božje plačilo bo obilno tem, ki po svojih močeh z milodari podpirajo sv. misijone, pa če so še tako malo poznani; kajti on deluje z mnogimi deli krščanske ljubezni naenkrat, in najplemenitejše vseh bogoljubnih del je to, „biti pomočnik pri osrečevanju ljudi.“

(Leon XIII.)

Strežba bolnikov v Bazutolandiji.

Piše sestra Odilija Menz v Bazutolandiji.

Poleg šole je strežba bolnikom ena najvažnejših ualog misijonstva v Bazutolandiji. Ni nam mogoče mnogo k bolnikom; pa saj sami pridejo z jokom in stokom k sestram po pomoč. Pride žena z zavezano glavo. Vidi se ji, da jo zobje bole. „Ah, sestra, izderi mi nogo, ki mi ne da miru!“ — „Sedi tukaj!“ — Nekatere so pogumne, a ne vse. Često nam uidejo domov iskat novega poguma in premisleka. Saj ruvanje zob tudi v Bazutolandiji ni kaka zabava, pa tudi zobozdravniku ni na razpolago orodja in sredstev, kakor v Evropi.

„Mi smo v deželi, kjer je treba mnogo potrpežljivosti,“ mi je rekel nekoč izkušen misijonar. To velja zlasti za tistega, ki bolnikom streže. Pride žena z otrokom na hrbtu in že od daleč kliče: „Tu sem!“ — „Kaj želiš?“ — „I, k vam sem prišla.“ — „Kaj pa je?“ — „Otroka sem prinesla — (ali pa: Sama sebe sem prinesla.)“ — „In kaj bi rada?“ — „Zdravil.“ — „Za koga?“ — „Za otroka. Zato sem ga pa prinesla.“ — „Tako? Otrok je torej bolan? Kaj pa mu je?“ — „Jaz ne vem. To boš ti vedela.“ — „Toda, žena, nekaj vendar veš, kaj mu manjka, sicer bi ga ne bila sem prinesla.“ — „Ti ga preglej, da doženeš, jaz ne vem.“ — „Potem moraš pa počakati, da odpravim druge ljudi, ki vedo, kaj jim je.“

To pomaga, da naposled povedo, kaj mislijo. Včasih prineso matere seboj le kako umazano oblačilce ali kake koravde, ki jih je otrok nosil, in hočejo, da po tem vem, kakšno bolezen ima otrok. Prav po Bazuto-načinu bi bilo, če bi jim natvezla kake neumnosti, katere bi potem prav zvesto verjele, zlasti še, če bi obenem pogledala v kako debelo knjigo. — Pride ti nekoč mož z raznimi stvarmi in želi zdravil. Nisem vsega razumela; zato sem vzela besednjak, da poiščem nekaj neznanih izrazov. Kmalu sem našla zaželjeno in razumela kaj mož hoče. In kako mu je imponirala velika knjiga! „Glejte: iz velike knjige je brala, tam notri stoji vse zapisano, zato bodo ta zdravila prav gotovo pomagala.“ No seveda! Vera pomaga k zdravju, kot domišljija pomaga k bolezni.

Tu smo daleč proč od zdravnika. Pridejo včasih ljudje, ki so nam docela neznani. Ne vedo, kje so prava vrata, poskušajo semintja in naposled začno klicati naglas. Mlademu fantu, ki je prvič prišel, so rekli, naj pozvoni, ko pride v misijon. Gleda, gleda, kje je zvonec in zagleda

cerkveni zvōn, ki visi na ostrešju in začne na vso moč vleči za vrv. Vse je drlo skupaj. Ševeda je bil velik smeh, ko so zvedeli, da hoče le zdravil. Ako taki, ki so nam popolnoma tuji, pridejo drugič, pričakujejo, da jih poznamo in zahtevajo „enako“ zdravilo, ko prvič. Ali pošljejo koga drugega brez pisma in označbe in zahtevajo „enako“ zdravilo, nihče pa ne ve, za kaj bodo zdravila pravzaprav rabili. Prav praktično bi bilo, ko bi bil človek v teh krajih vseveden.

Medtem ko skrbimo za polajšanje telesnih težav, se nam nudi prilika, da tudi za dušo kaj poskrbimo in tako rešimo tega ali onega za nebesa. Ljubi Jezus pa rad sprejme vse, kar smo za druge storili, kot da je bilo zanj storjeno; zato smo prepričani, da z veseljem zre na naše tozadevno misijonsko delo in ga blagoslavlja.

„O Gospod, daj nam misijonarjev. Daj jim tudi sredstev, da bodo mogli 15 ur dnevno delati. Bogata žetev dobro uspeva vsled Tvojega usmiljenja. Vedno sem si želel mučeništva, in sicer krvavega. Bojim se pa mučeništva srca, ki je v tem, da moram videti toliko duš brez duhovne pomoči. Naj Tvoja mogočna roka vzbudi poklicev med vnetimi možmi in naj jih pošlje kot delavce v naš vinograd v reševanje duš!“

Kratka misijonska poročila.

Msgr. De Boek, apostolski vikar v Neu-Antwerpen: „V Bonyanga imamo udruženje sester, pa čeprav je dečkov mnogo v šoli, deklice skoro nič. V teh krajih je mnogo prebivalcev in po vaseh vse polno otrok. Starši, pa naj bodo pagani ali kristjani, se ne ločijo radi od svojih hčerk. Dečki uživajo mnogo prostosti; skoro nič ne delajo in se potepajo po gozdih, deklice pa morajo že v najnežnejših letih pomagati svojim materam: nabirati drva, donášati vodo od studenea, manjše bratce pestovati in v kuhinji pomagati. Pa deklice tudi same ne žele, da bi se v šoli kaj več izobrazile, ampak so s svojim podrejenim stanjem popolnoma zadovoljne. Pa tudi deklice se rade izpreobrnejo. Krščanski nauk se rade učijo in se same

pridejo javit v misijon, da bi se pripravljale na sv. krst. V dveh misijonskih postajah, ki sem jih obiskal, je bilo za birmo prav toliko deklic če ne več kakor dečkov in sploh moških.

Msgr. Birraux, apostolski vikar v Tanganjiki: „Hiteti smo inorali z našo poglavitno šolo v Uju, čeprav nam je manjkalo denarja. 6 mesecev smo že tu trije misijonarji s svojim apostolskim vikarjem, pa ves čas nismo imeli druge oprave kot tisto, ki smo jo v kovččkih s seboj prinesli, za zidavo in napravo pa le priprosto orodje. Revščina nas postavlja na veliko preizkušnjo. Z veseljem Vam naznanjam, da ima naše delo tukaj polno nebeškega blagoslova. Najtežavnejše smo sedaj uredili v svojo največjo zado-

voljnost, četudi ne brez velikih težav. Staro trdnjavo smo tako preuredili, da smo lahko pričeli s poukom in poučujemo že dva tedna. Vse gre torej srečno izpod rok, vendar, dela nas čaka še mnogo. Proračun, ki je od vlade odobren, znaša 640.000 dinarjev, od tega pade polovica na naše rame. Res ne vem, odkod bomo to vsoto dobili. Toda jaz trdno zaupam na božjo Previdnost, ki se nam kaže pogosto prav jasno.

Msg Gogarty, apostolski vikar v Kilimandžaro: „Za prihodnje leto priporočim Vaši darežljivosti zlasti samostan in novicijat za sestre domačinke, ki ga sedaj zidamo. Upam, da bo en del že prihodnji mesec pod streho. Potem pride na vrsto stanovanje za kaplana, potem srednji trakt za spalnice, delavnice in šolske sobe. Kapelo bomo prizidali nazadnje, ker bo treba več časa zanjo. Rad bi posvetil samostan N. Lj. Gospej Snežni, ker leži na pobočju Kilimandžaro, ki je vedno s snegom pokrit. Kraj je bil 1890. leta posvečen N. Lj. Gospej Lurški. Posvečenje je izvršil msgr. Courmont.

P. Gerhard Šemp, benediktinec, Entabeni: „Od 15. febr. 1929 sem tu in imam vedno polne roke dela. Takoj ko sem lani prišel sem, je izbruhnila huda malarija, ki je trajala do srede julija. Na stotine ljudi je pomrlo. K bolnikom so me klicali vsak dan, često tudi ponoči. Nekoč je umrlo 5 kristjanov iz naše okolice v enem dnevu.

31. dec. 1929 je bilo krščenih zopet 63 odraslih in še 10 otrok. V nedeljo v božični oktavi je pristopilo 81 ljudi k zakramentu sv. pokore, od teh pa 47 prvič k sv. obhajilu. Božič smo ohajali nazunaj čisto praproste; zato smo pa prejeli mnogo notranjih tolažb po Jezusu, zlasti zato, ker je o polnoči toliko kristjanov prejelo sv. obhajilo. V celoti smo imeli o božiču 390 sv. obhajil. Naša borna cerkviča je bila zopet mnogo premajhna in je bilo tako soparno v njej, čeprav o polnoči, da so se sveče krivile. Že zdavnaj nameravamo zidati novo cerkev, ki bi bila primerna spremenjenim razmeram. Neobhodno bi to bilo potrebno, toda kaj, ko manjka denarja!“

P. Grueter, misijonar v Marianhill-u, 10. marca 1929: „Prejšnji teden sem prejel Vašo velikodušno pošiljatev in Vam takoj izrekam prisrčni: Bog plačaj! Zdaj morem vse mašne potreščine lepo v kovček zložiti. Za prihodnji ponedeljek sem napovedal sv. mašo na neki oddaljeni postaji in bom v neki prav borni vasi maševal. To bo prva maša v tej dolini sredi pagsanskega ljudstva. Ljudje se že vnaprej tega veselijo.

Tudi obleko, ki ste jo poslali, sem razdelil med najpotrebnejše. Toliko revnih otrok pride v šolo, ki se jim revščina vidí ne le na obleki, ampak jim lakota tudi pri očeh gleda na dan. Vaša zasluga je, da morem takim revežem kaj pomagati. Bog blagoslovi Vaše lepo delo za afriške misijone!“

DUŠNA PREMIJA.

V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Srčne želje.

Kot predstojnik malega misijona moram beračiti in prositi za nekaj dinarjev za naše šolske učitelje. Naši dečki so ponosni, ako smejo nositi velik križ na prsih, in kdo bi jim to zameril! Saj je to spoznavanje svete vere! Priznati moram tudi, da vseh 10 let, kar sem v Afriki, še nisem imel kovčega za prenašanje oltarja in bi bil zelo vesel, ko bi ga mogel dobiti. Moj apostolski prefekt mi je svetoval, naj se obrnem na Vas. Opravił bom za to nekaj sv. maš.

P. Janez Spindel, S. J. Rodesia.

Črna cvetka.

Piše mati Marija, kongregacija sv. Družine.

Duh božji veje, koder hoče, in ako si je izvolil dušo, da jo preustroji, zna premagati vse zapreke. Zahodno v veliki, vroči Afriki leži apostolski vikariat Dahomey, kjer je tudi naše apostolsko polje sredi obširne okolice. Po vojni so okoliške dežele bile razdeljene v več kolonij med razne narode. Ena taka kolonija je Lagos, ki slovi vsled obrti. Tam kupujejo bogataši svoje potrebščine. Prodajajo se dragocenosti in dišave, kar vse črnici silno ljubijo, potem pisane tkanine, čipke, trakovi, vsled česar je polagoma izginila stara prostost paganske noše.

Vstran teh bučnih prostorov bogatašev pa najdeš mnogo priprostih koč. V eni teh se je rodila zamorska deklica, katere zgodbo bomo pripovedovali na tem mestu:

Tri dni po rojstvu je deklica izgubila očeta. Oropali so ga in umorili, ko je v svojem čolnu vozil vsoto denarja, ki mu je bila zaupana. On je bil kristjan, njegova žena pa je bila vneta paganka. Za tem se je hitro drugič poročila in je vzela svojo hčerko seboj v Porto Nuovo (Dahomey), kjer je stanoval njen novi mož. Mati, ki drugih otrok ni imela, je svojo hčerko zelo ljubila in je komaj našla dovolj sladkih besed za svojo ljubezen. Rekla je deklici „Aniquet“ (moj ljubček), in to ime se jo je prijelo.

Aniquet je bila srečna in zadovoljna na novem mestu. Njen očim je ni sovražil. Svojo mlajšo napol sestrico je zelo ljubila.

Milost pa je delovala, da je imela Aniquet postati kristjana. Neka bogata gospa in njena hčerka sta bili postali

pozorni na prijazno, živahno in pametno deklico. Vzeli sta jo v svojo hišo. Deklici se je takoj zelo dobro godilo. Bila je kakor domača. Nenadoma pa je nevarno zbolela. Njeni varhinji sta ji stregli kakor da je njih sestra. Da bi ji Bog dodelil zdravje, sta jo dali krstiti z njenim privo-ljenjem. Zdravje se je obrnilo na bolje in Aniquet, ki je sedaj dobila ime Marija-Jožefa, je popolnoma okrevala. Dospela je v 12. leto.

Gospa, njena botra, jo je učila spoznavati Boga; saj je bila sedaj božji otrok. In ko je sama vstopila v novi-cijat služabnic revnih, ji je sledila tudi njena varovanka. Marija-Jožefa je bila sprejeta v internat; novo življenje jo je zelo veselilo in je kazala lepe zmožnosti za pobožno življenje. Malo dni pred vstopom je bila pri prvem sv. obhajilu in je smela potem vsak dan prejemati Jezusa.

Mariji Jožefi je bilo hudo, da je morala biti ločena od svoje dobrotnice in bi šla rada povsod za njo. Ko je izprevidela za kaj gre, je vzkliknila: „Tudi jaz hočem postati sestra!“ Svojo trdno željo je razodela misijonarju. Misijonar pa ji je rekel, da je še premlada. Marija Jožefa je jokala, a poguma ni izgubila.

V tem pa je prišla deklčina mati in je zahtevala nazaj svojo Aniquet.

„Kaj pa počne tukaj?“ je rekla. „Jaz je nisem poslala tu sem.“ Deklica pa je ostala trdna, in mati je morala oditi, ne da bi kaj opravila. Sklenila pa je, da še pride, ko bo Aniquet odrasla, da ji bo mogla biti v korist, to je v njenem 16. ali 17. letu.

Ob vsaki priliki je Marija-Jožefa izpraševala misijonarja: „Kedaj bom postala sestra?“ „Saj si šele 13 let stara. In potem: kdo ve, če imaš poklic.“ Marija-Jožefa je bila žalostna in si je mislila: „Bog ne mara zame... Ušla bom.“ In res je pobegnila nekega dne, ko so otroci imeli popoldanski odmor — toda njen angelj varuh je šel z njo. Ko je šla mimo cerkve, je vstopila in pokleknila pred tabernakelj in prosila Jezusa za redovniški poklic. Sestre, ki so vedele, kako nestalni so zamorci in kako svojeglavna je Marija-Jožefa, so se že bale zanjo. Zato jim je zelo odleglo, ko so videli, da kleči v cerkvi. Izpraševale so jo, ona pa je priprosto odgovorila: „Prosila sem Boga, da bi mi dal redovniški poklic.“ Da bi lažje čakala, je dobila mali križec z dovoljenjem, da ga sme javno nositi.

Zopet je Marija-Jožefa hudo zbolela, vendar je ostala živahna in ljubka in je še vedno rada napravila kako ne-

umnost. Nekega dne je poslala po patra. Ta je mislil, da se želi izpovedati, pa je oblekel koretelj in štolo. Ko je stopil v bolniško sobo, je Marija-Jožefa rekla: „Oče, lačna sem . . . Nočejo mi dati kaše s papriko, zato sem te poklicala, da mi jo ti daš.“

„In zato me motiš v mojem poslu?! Glej, saj imaš 40° vročine!“

Zamorske deklice tolčejo koruzo.

„Ah oče, vse se vrti okrog mene . . . In silno sem lačna.“

Ko je Marija-Jožefa ozdravela, je prosila še bolj goreče, naj jo sprejmejo v postulat. Toda koliko se je morala še vaditi, predno se ji je izpolnila ta želja. Morala si je vpo-kojiti svojo voljo in se navaditi snage, kar je v Afriki sploh zelo težko doseči . . . Kolikokrat se je morala zelo premagati, da se je podvrgla sodbi drugih. Toda, ako so ji rekli: „Ako ne ubogaš, ne moreš postati sestra“, je potem izvršila vsa hišna opravila v kuhinji in pri mizi tako dobro, ko da je v Evropi.

V tem času je prišla bratovščina sv. Družine najsv. Srca v Dahomey. Škof Steinmetz si jo je izprosil za misijon v Calavi. Kakor hitro je Marija-Jožefa za to zvedela, si je rekla: „Ogledati si hočem te matere — bom že videla . . . Ker drugi tako odlašajo in me nočejo sprejeti . . .“

8. decembra 1919 je postala Marijin otrok in je prejela križ postulantij, čeprav ji je bilo šele 15 let. Njeno veselje je bilo neznansko . . .

Dali so jo kot pomočnico v kuhinjo, kjer si je morala pridobiti mnogo lepih navad. Trudila se je, včasih tudi jokala, vendar ni izgubila poguma in veselja. Tudi se je učila pisati in brati tako marljivo, da je zelo hitro napredovala. Pisanje ji je odprlo čisto nove vidike. Kadar je bila s kom ali s čim nezadovoljna, je rekla: „Bom pa patru pisala . . .“

Kmalu potem, ko je stopila v postulat, so ji dali lepo obleko okrašeno s čipkami, srajco z zelenimi trakovi, lepo belo krilo in modro rutico pokrito z všitimi cvetkami. Komur so znani običaji v Afriki, si lahko predstavlja, kaj je to pomenilo: Marija Jožefa je bila zaročena z enim svojih sorodnikov, ali pravzaprav za 500 frankov prodana. Njen bodoči mož ji je napravil poročno obleko in se je imel kmalu k njej preseliti . . . Marija Jožefa pa je vsa ta darila nazaj poslala. Potem smo ji začeli pripravljati obleko za novicijat. Ona sama je bila trdno odločena, da se nikdar več ne povrne med svet. (Konec sledi.)

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

P. Blerfert, oblat Brezmadežne, nam piše: „Danes Vam poročam o novem (drugem) čudežu, ki ga je Bog dopustil na priprošnje ustanoviteljice Vaše družbe. Stvar se je zgodila takole: Neka kristjana iz rodu poglavarjev je pred dvema letoma zašla v lahkomišljeno življenje, tako da smo jo morali izbrisati iz cerkvene občine. Vendar sem poiskoval vse, da bi odpadnico zopet pripeljal na pravo pot. Pa vse je bilo zaman. Da me ne bi slišala, se je preselila 15 km daleč proč. Ker pa je še vedno delala pohujšanje, sem jo poiskal tudi na novem kraju. Pa le redko sem jo dobil doma. Moj trud je bil tudi tu zastonj. Pred božičem 1928 sem zbolel na revmatizmu, tako da sem moral ostati dva meseca v postelji, oziroma v sobi. Danes 10. marca 1929 je moja desna roka za silo zdrava, da Vam morem pisati te vrstice. V

začetku svoje bolezni sem se obrnil z zaupanjem na Vašo pokojno ustanoviteljico Marijo Terezijo Ledóchowsko in jo prosil, naj izprosi pri Bogu, da se ta zakrknjena žena izpreobrne. Ker sem edini duhovnik na tej postaji, nisem mogel poslati nobenega namestnika k ženi. Pokojna ustanoviteljica je čisto sama izprosila pri Bogu, da se je ta grešnica vrnila na pravo pot. Pred tremi dnevi je prišla k meni vsa skesana in obetala, da se nikdar več ne vrne na pot greha. Bodi tu javno izrečena zahvala Bogu in pokojni ustanoviteljici Klaverjeve družbe za to čudovito izpreobrnjenje.“

Jožefa F. je bila že triindvajsetič deležna pomoči v raznih zadevah in se zahvaljuje M. Tereziji Ledóchowski, da je bila odстранjena neka ovira glede prejemanja sv. zakramentov; za milost dobre velikonočne spovedi in sv. obhajila za vso družino; za pomoč v bratovi bolezni; za pomoč pri živini in pri tem, da se je izgubljena goved zopet našla; za dobro kupčijo; lepo vreme in pomoč pri delu.

Prilagam 200 Din v zahvalo M. T. Ledóchowski, ker sem dobila službo. St. V. v Z.

Na priprošnjo blagopokojne grofice M. T. Ledóchowske sem že večkrat dobila pomoč v bolezni in sem od neke omočice popolnoma ozdravela. V zahvalo pošiljam 600 fr. Š. H. v Š.

Žena zamorea katehista se zahvaljuje za neko dobroto, ki jo je prejela na priprošnjo M. Terezije Ledóchowske. Katehist piše, da je bila uslišana še več, kot je mogla upati. Katehist je še priložil nekaj od svojega skromnega zaslúžka v zahvalo za neko drugo milost, ki jo je prejel po grofici Ledóchowski.

V zahvalo Mariji Tereziji za uslišano prošnjo pošiljam botrinski dar enemu zamorčku ter se ji še priporočam v neki važni zadevi. N. N.

V težki očetovi bolezni sem se zatekla k Mar. Tereziji Ledóchowski za pomoč in obljubila skromen dar za misijone. Bila sem čudovito hitro uslišana, zato izpolnujem svojo obljubo in pošiljam po položnici skromen dar ter se ji še priporočam v neki zadevi za pomoč. Prosim objave v „Odmevu“. R. R. Samušani.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledóchowski za uslišano prošnjo, pošiljam v ta namen 50 Din in prosim še za dve sličici. A. K. Študenti pri Mariboru.

Na priprošnjo Mar. Ter. Ledóchowske sem bila uslišana v raznih zadevah. V zahvalo pošiljam dar za odkup sužnje. M. Š. Št. Vid pri Stični.

Pošiljam skromen darček v čast Mariji Tereziji Ledóchowski kot zahvalo za uslišano prošnjo v veliki zadevi in prosim objave v „Odmevu“. P. V. Oplotnica.

Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski, da mi je izprosila zdravje in pošiljam 100 Din za njeno Klaverjevo družbo. — N. N.

Čitala sem v „Odmevu“ kako pomaga Mar. Ter. Ledóchowska, zato sem se tudi jaz v svoji bolezni zatekla k njej. Bila sem uslišana in pošiljam v zahvalo 30 Din za uboge misijone, Mariji Tereziji pa se še nadalje priporočam. K. Z. Golek.

Iskrena zahvala grofici Mar. Tereziji Ledóchowski in sv. Jožefu za uslišane prošnje in prosim objave v „Odmevu“. V zahvalo pošiljam 100 Din za roženvence zamorčkom. — Še nadalje se priporočam Mariji Tereziji Ledóchowski in sv. Jožefu v neki zelo važni zadevi. Če bom uslišana, objubljam dar 100 Din za odkup zamorčkov. J. O. Zreče.

Zahvaljujem se Mar. Ter. Ledóchowski in sv. Mali Tereziki za uslišano molitev. Pošiljam dar 200 Din za najpotrebnejše misijone. T. P. Fala.

Opomba uredništva: V polnem soglasju z odloki Urbana VIII. izjavljamo, da vsako posamezno in vse skupaj, kar je zgoraj rečeno o „čudežnem“ in podobnem, podvržemo brez pridržka razsodbi svete Cerkve. Oznake, kakor „blažen“ in „svet“, v kolikor se nanašajo na umrle, o katerih čednostnem življenju sv. Cerkev še ni razsodila, nimajo namena, da bi na kak način prehitvale razsodbo apostolske Stolice.

Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo:]

K. P. in njena prijateljica, v neki zelo važni zadevi. — Neimenovana oseba za ljubo zdravje. Če bo uslišana, objubi dar Din 100—

Priporočamo:

	Din	Šil.	Lire
Podoba Matere dobrega sveta (39×50)	40—	4—	12—
Ista v velikosti 18×29 s poštnino	8—	1·20	2—
Podoba sv. Petra Klaverja (39×50)	40—	4—	12—
Ista v velikosti 18×29 s poštnino	8—	1·20	1—
Devetdnevica k presv. Srcu Jezusovemu (Posebno za prve peke) à	1—	0·10	0·40
10 izvodov	8—	0·80	3·20
30 izvodov	20—	2—	6—
Litanije Matere dobrega sveta à	0·50	0·05	0·20
Litanije sv. Jožefa, à	0·50	0·05	0·20
Litanije sv. Petra Klaverja à	0·50	0·05	0·20
Podobice sv. Petra Klaverja à	0·25	0·03	0·10
Podobice Matere dobrega sveta à	0·25	0·03	0·10
Štiri Srca Jezusovega. Barvani na kartonu, primerni za na vrata, à	2·50	0·30	1—

Poštnina posebej.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja,
Ljubljana, Metelkova ul. 1

Fonatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z ustanovnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani. Odgovorni urednik: prof. Watal.
Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Zveza afriškega tiska.

„Zveza afriškega tiska“ je ustanovljena z namenom, da bi brezplačno preskrbovala misijonarje s potrebnimi knjigami za razširjanje sv. vere.

Dragi prijatelji in dobrotniki! Pristopite k „Zvezi afriškega tiska“ kot dosmrtni ud z enkratnim prispevkom 1500 Din, ali kot podporni ud z letnim prispevkom 60 Din, ali kot redni ud z letnim prispevkom 15 Din. Kdor bi bil tako dober, in hotel podariti pridnemu zamorčku kar en katekizem, prosimo naj blagovoli poslati 25 Din. Pa tudi manjše prispevke v ta namen hvaležno sprejema „Družba sv. Petra Klaverja“, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Naročajte otrokom **ZAMORČKA**

To je misijonski listič z lepimi povesticami in slikami v pospeševanje ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov. Stane na leto Din 7.—, L. 3-50, Šil. 150. — Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Zahvale z darovi.

Za čudovito uslišanje v večjih važnih zadevah pošiljava z ženo botrinski dar enemu zamorčku kot zahvalo v čast sv. Antonu Padovanskemu. Želiva, naj bo krščencu ime „Anton Pad.“ Že večkrat sva bila v velikih duševnih in telesnih stiskah, obljubila sva v čast sv. Antonu večji ali manjši znesek za uboge afriške misijone, in še nikdar se nisva zastonj obračala k njemu za pomoč. A. in N. T. iz Drvanje.

V zahvalo sv. Antonu Din 50.— K. L., Trnje

Spomin za umrle.

Jožef Mohar, Volavljje — Kat. Dobida, Lesce — Julijana Knez, Lože — M. Šket, Dramlje — Neža Žmave, Sovjek — Neža Plesnik, Solčava — Marg. Grabnar, Ljubljana — Mr. Genovijs, Metnaj — Mr. Savine, Sisak — Joh. Krivec, Slov. Bistrica — G. Kremžar, Črnuška gora — Mr. Dimant, Sp. Porčič — Liza Dajčman, Dramlje (velika dobrotnica afr. misijonov) — Matevž Očepek, Suhadola, (večletni naročnik in dobrotnik Klav. družbe).

Gospod, daj jim večni mir in nebeško plačilo!

Priporočila v molitev.

(Razne zadeve.)

Dramlje — Ločavas — Staragora — Stopnik — Brežice — Sevnica — Ruše — Bukovica — Zavratac — Studor — Mala Nedelja — Zabrđe — Igavas — Topolščica — Dobropolje — Šmarca — Poljčane — Medmurje — Sv. Venčeslav — Ljubljana.

Kratka poročila o Družbi sv. Petra Klaverja.

Njen namen. Družba sv. Petra Klaverja je skromna misijonska družba, katere člani se iz daljave, to je v svoji domovini, udeležujejo delovanja misijonarjev in misijonskih sester v Afriki.

Njen namen je torej rešitev s presv. Jezusovo Krvjo odrešenih duš in osvoboditev ubogih afriških sužnjev. V dosego tega namena njeni udje ne gredo sami v misijone, ampak podpirajo vse afriške misijone s tem, da na dobro urejen, trajen način skrbe za potrebna sredstva za razširjanje katoliške vere v Afriki.

2. Delovanje družbe. Glavna sredstva, katerih se poslužuje Klaverjeva družba, da pomaga ubogim afriškim misijonom, so: a) Izdajanje časopisov in letakov v različnih jezikih; b) ustanovitev tiskarn, v katerih se razen zgoraj omenjenih letakov in časopisev tiskajo tudi od misijonarjev spisane knjige v afriških jezikih, kakor katekizmi, zgodbe sv. pisma itd.; c) prirejanje predavanj, zborovanj itd.; d) sprejemanje denarja in drugih koristnih predmetov za afriške misijone; e) vzbujanje in podpiranje misijonskih poklicev; f) izdelovanja cerkvenega perila, paramentov itd.; g) spodbujanje k molitvi za spreobrnjenje ubogih afriških narodov; h) prirejanje razstav in afriških muzejev; h) nasveti, pojasnila o misijonskih zadevah.

3. Udje. Notranji udje družbe („pomožne misijonarke“ sv. Petra Klaverja), se posvetijo izključno službi afriških misijonov ter žive po pravilih potrjenih po sv. stolici. Njih namen je, razen za svojo lastno posvetitev, skrbeti na omenjeni način tudi za rešitev neumrljivih duš afriških zamorcev.*) V njih delovanju jih podpirajo: a) Zunanji udje, ki se družbi toliko pridružijo, kolikor jim to dopušča njih stan ali pa se posvetijo popolnoma vodstvu podružnic itd. V obeh slučajih je njihovo delovanje v ožji zvezi in odvisnosti s Klaverjevo družbo; b) podporniki in podpornice, ki podpirajo družbo z letnim prispevkom najmanj 5 Din ali dosmrtno 200 Din, razširjajo njene časopise in razne druge naprave. Pri sprejemu jim družba izroči sprejemno podobico.

Podporniki so deležni mnogo popolnih in nepopolnih odpustkov, kakor tudi vseh molitev ki jih opravlja Klaverjeva družba ter afriški misijonarji in misijonske sestre.

*) Natančneje o tem poklicu te ponči knjižica „Poklic pomožne misijonarke za Afriko“, cena Din 4'50.